

הנרי הקטן

סופי דה סגור (1799 – 1874)

מתוך "אגדות צרפתיות עתיקות"

היה הייתה אישה עניה שחיה לבדה עם בנה הנרי. היא אהבה אותו מאוד ובצדק, כי היה ילד חמוד. למרות שהיה רק בן שבע הוא טיפל יפה בבית בזמן שאמו עבדה קשה לפרנסתם, ולעתים קרובות עזבה את הבית כדי למכור את מלאכתה ולקנות אוכל לעצמה ולבנה. הוא טאטא ורחץ את הרצפה, הוא בישל, הוא טיפל בגינת הירקות הקטנה שלהם ואחרי כל העבודה הזו התיישב ותיקן את נעליה של אמו או של עצמו, וגם תיקן רהיטים, בכל אופן עשה הכל מה שכוון נתן.

הבית שלהם היה מרוחק מכל. לפני הבית היה הר גבוה שעוד איש לא עלה עד פסגתו, ובצדדים זרמו מים בעמקים גדולים.

האם והילד חיו באושר, אך פעם האם חלתה. הם

לא הכירו כל רופא וגם לא היה להם די כסף כדי להזמין כזה. הנרי המסכן לא ידע איך לטפל באמו. הוא הביא לה מים זכים לשתייה, וישב על ידה ביום ובלילה, ורק נגס מכיכר לחם שנשאר בבית. כשהיא ישנה הביט עליה בעצב ובכה. מחלתה החמירה מיום ליום ובסוף האישה המסכנה הייתה מצב אנוש. היא לא יכלה לדבר ובחום גבוה שלה לא הכירה אפילו את בנה שכרע ברך ליד מיטתה. ברוב ייאוש הנרי קרא "פייה חננית, בואי לעזרתי! הצילי את אמי!"

רק אמר את המילים האלה כשנפתח חלון ביתם וגברת לבושה יפה נכנסה ושאלה "מה תרצה ממני, ידידי הקטן? קראת לי והנה באתי!"

"גבירתי!" קרא הנרי כשהוא נופל לרגליה "אם את הפייה חננית, הצילי את אמי שעלולה למות עוד מעט ולעזוב אותי לבדי בעולם!"

הפייה הטובה הביטה על הנרי בחיבה ואז בלי מילא ניגשה לאישה האומללה, רכנה מעליה, בדקה אותה, נשבה עליה ואחר כך אמרה "אין בכוחי לרפא את אמך, ילדי המסכן. חייה תלויים רק בך,

נפרד מאמו בנשיקות רבות, שם קצת לחם לכיס מעילו ויצא אחרי שבירך את הפייה לשלום. הפייה חייכה לילד המסכן שלקח על עצמו משימה כה קשה שעוד איש לא ניסה אותה אפילו.

הנרי הקטן צעד אל ההר, שהיה רחוק יותר מאשר נראה לו תמיד. הוא חשב תחילה שיגיע אליו תוך חצי שעה, אך לקח לו יום שלם כדי להגיע למרגלותיו.

בדרך ראה עורב, שנתפס במלכודת אותה העמיד כנראה ילד אכזרי כלשהו. העורב ניסה להשתחרר והמאמצים שלו גרמו לו סבל רב.

הנרי רץ אליו מהר וחתך את החבל שהחזיק את רגלי הציפור. העורב עף משם מהר, אך אמר עוד קודם "תודה הנרי האמיץ, עוד נתראה." הנרי הופתע מאוד שהעורב דיבר, אך המשיך מהר בדרכו.

כשהתעייף מהליכה הוא התיישב בצל ונגס מהלחם שלו. תוך כדי כך ראה תרנגול שניסה לברוח משועל המתכונן לטרוף אותו. התרנגול עבר קרוב

אם תחליט לצאת למסע קשה, אותו אסביר לך." "דברי גבירתי! אנא דברי. אין דבר שלא אעשה כדי להציל את חייה של אמי היקרה."

והפייה ענתה "אתה תלך לחפש צמח החיים שגדל על ההר הזה שלפני ביתכם. אם תמצא אותו סחוט את העסיס שלו לפיה של אמך והיא תבריא מיד."

"אצא מיד לדרך, גבירתי. אך מי יטפל באמא בהעדרי? וחוץ מזה, עד שאחזור היא תמות וודאי."

"אל דאגה ילד. אם תלך לחפש את צמח החיים אמך לא תזדקק לדבר. היא תישאר במצבה כפי שהיא עכשיו. אך אתה חייב להתכונן לסכנות ולקשיים רבים בדרך אל צמח החיים. תזדקק לאומץ וכוח עמידה רב."

"אינני מפחד מכלום, גבירתי. אהיה אמיץ ומוכן לכל קושי. רק אמרי איך להבחין בצמח זה בין האחרים שאמצא בוודאי בפסגת ההר הזה."

"כשתגיע לפסגה, קרא לדוקטור שמטפל בצמחי הגן ואמור לו שזו אני ששלחתי אתך. הוא ייתן לך ענף של צמח החיים."

הנרי נישק את ידייה של הפייה והודה לה מאוד,

להנרי וזה תפס אותו והסתיר תחת מעילו. השועל, שחשב כי התרנגול ממשיך לברוח, המשיך בדרכו והנרי לא זז עד אשר הטורף נעלם מהעין. אז הוא שיחרר את התרנגול שאמר "תודה, הנרי האמיץ. עוד נתראה."

אחרי מנוחה הנרי קם שוב והמשיך ללכת. עבר כבר כברת דרך כשראה נחש גדול בדרך. הנחש רצה לטרוף צפרדע וזו עמדה כמאובנת, ולא יכולה לזוז מרוב פחד. הנחש התקדם אליה עם לוע פתוח. אבל הנרי הרים אבן גדולה וזרק אותה בדיוקנות כזו שהיא נפלה ישר ללועו של הנחש. הנחש נעצר והצפרדע קפצה מיד משם בדילוגים גדולים ועוד הספיקה לקרוא "תודה, הנרי האמיץ. עוד נתראה."

הנרי שכבר שמע דברים מפי העורב והתרנגול לא הופתע יותר כששמע גם צפרדע מדברת. לקראת ערב הוא הגיע לרגלי ההר, אך שם מצא נהר גדול ועמוק. הנהר היה כה רחב שבקושי ניתן היה לראות את הגדה השנייה. הנרי נעצר והתחיל לחשוב מה לעשות עכשיו.

"אולי אמצא כאן גשר כלשהו או אולי סירה" הוא אמר לעצמו, והתחיל ללכת לאורך גדת הנהר. אך הנהר זרם סביב ההר, בכל מקום היה באותו הרוחב ובשום מקום לא נראו לא גשר ולא סירה. הנרי התיישב על הגדה והתחיל לבכות.

"פייה חננית! פייה חננית! בואי לעזרתי. מה יועיל לי לדעת שצמח החיים נמצא על ההר, כשאינני יכול להגיע אליו?"

אך באותו רגע הופיע לפניו התרנגול, אותו הוא הציל קודם, ואמר: "הפייה לא יכולה לעזור לך. ההר הזה הוא מחוץ לתחום שליטתה. אבל אתה הצלת את חיי ואני רוצה לגמול לך על כך. עלה על גבי ואעביר אתך לצד השני."

הנרי לא היסס. הוא קפץ מיד על גבו של התרנגול שעף מיד מעל המים. הנרי תחילה חשב שהוא עלול לפול למים, אך על גבו של התרנגול הרגיש לגמרי בטוח. הוא ישב שם כמו על גבו של סוס. ליתר בטחון אחז חזק בכרבולת של התרנגול שעף מעל הנהר.

הנהר היה כה רחב שלקח להם עשרים ואחת יום

להגיע לגדה השניה. אך במשך הזמן הזה הנרי לא הרגיש כל עייפות. הוא לא ישן אף רגע, לא היה רעב או צמא.

כשהגיעו לגדה השניה הודה הנרי לתרנגול, שניער את נוצותיו ונעלם. וכשהנרי הסתובב, ראה להפתעתו שגם הנהר נעלם כאילו לא היה כלל. "זו הייתה כנראה הרוח של ההר, שרצתה למנוע ממני להגיע אליו. אבל אני מאמין שבסיוע של הפייה הטובה שלי אוכל בכל זאת להתגבר על הכל."

הנרי הלך סביב ההר זמן רב אך בסוף הבין שהוא לא מתרחק ממקום בו עלה על גדת הנהר ולא מתקרב לרגלי ההר. ילד אחר היה כבר חוזר מאין שבא, אך הנרי הגיבור לא התייאש. למרות עייפות רבה הוא הלך סביב ההר עשרים ואחת יום בלי להתקדם כלל. בסוף התקופה הזו לא היה קרוב יותר מאשר קודם.

"אפילו אם אלך מאה שנה" אמר בקול "אלך עד שאגיע לפסגה."

"אתה מאוד רוצה להגיע לשם, ילד קטן?" נשמע פתאום קולו של איש זקן, אשר עמד בדרכו "ומה תחפש על פסגת ההר?"

"את צמח החיים, אדוני, כדי להציל את חייה של אמי החולה." האיש הקטן נד בראשו, שם את

סנטרו המחודד על ידית מקל ההליכה המוזהב שלו ואחרי שהביט על הנרי זמן רב אמר "אתה מוצא חן בעיניי, ילד. אני אחד הרוחות של ההר. אתן לך ללכת הלאה בתנאי שתקצור את כל החיטה שלי, תדוש ותטחן אותה ואז תעשה ממנה בצק ותאפה לחם. אחרי שתגמור את העבודה קרא לי. תחת השיח הסמוך תמצא את כל הציוד הדרוש. ראה, שדות החיטה מכסות את ההר כולו."

האיש נעלם והנרי הביט בבהלה על השדות הענקיים המשתרעים לפניו. אך הוא התאושש מהר, הוריד את מעילו, לקח חרמש ביד והתחיל לקצור את התבואה. הדבר לקח לו מאה תשעים וחמישה ימים ולילות.

כשכל החיטה נקצרה הנרי דש אותה במשך שישים יום ואחר כך טחן בטחנה שהופיעה פתאום לפניו.

זה העסיק אותנו שבעים יום. וכשהכל החיטה הייתה לקמח הנרי התחיל ללוש בצק ולאפות לחם. הוא לש ואפה במשך מאה ועשרים יום. את הלחם האפוי הוא סידר יפה על מדף, כמו ספרים בספרייה. כשהכל היה מוכן הנרי קרא את רוח ההר שהופיע מיד וספר ארבע מאות וששים ושמונה אלף שלוש מאות ועשרים ותשע כיכרות לחם טרי. הוא טעם ואכל קצת משניים או שלושה מאלה, התקרב להנרי, ואמר "אתה בחור טוב ואשלם לך עכשיו עבור עבודתך."

הוא הוציא מכיסו קופסת עץ, נתן אותה להנרי ואמר "כשתגיע הביתה, פתח את הקופסה ותמצא בה את הטבק הטוב ביותר שרק ראית." הנרי, כמובן, מעולם לא השתמש בטבק והמתנה של האיש נראתה לו חסרת תועלת, אבל הוא היה די מנומס כדי להודות לאיש הזקן, כאילו הוא מרוצה מהמתנה. הזקן רק פרץ בצחוק גדול ונעלם.

עכשיו המשיך הנרי בדרכו והרגיש להפתעתו שכל

צד מקרב אותו לפסגת ההר. תוך שלוש שעות הוא עבר שני שלישים של המרחק. אך פתאום מצא את עצמו לפני חומה גבוהה, אותה לא ראה קודם. הוא הלך לאורכה ואחרי שלושה ימים גילה שהחומה נמשכת סביב ההר ושאינן בה לא דלת ולא פתח כלשהו שדרכו אפשר לעבור. הוא התיישב על הארץ כדי לטכס עצה. הוא החליט לחכות ואמנם ישב שם ארבעים וחמישה ימים. בסוף אמר "לא אחזור אפילו אם אשב כאן מאה ימים."

רק יצאו מילים אלה מפיו כשקטע של החומה התמוטט ברעש אדיר ובפתח עמד ענק עם קורנס גדול בידו.

"אתה מאוד רוצה לעבור כאן, ילדי? מה אתה מחפש מאחורי החומה שלי?"

"אני מחפש צמח החיים, אדוני הענק, כדי לרפא את אמי החולה אנוש. אם תרשה לי לעבור את החומה אעשה את הכל שרק תצווה עלי."

"ככה זה? טוב, זה מוצא חן בעיניי. שמע, אני אחד הרוחות של ההר. אתן לך לעבור אם תמלא את

מרתף היינות שלי. לפניך הכרמים שלי. בצור את הענבים, דרוך אותם, שים היין בחביות וסדר אותן במרתף שלי. את כל הכלים הדרושים תמצא לרגלי החומה. כשהכל יהיה מוכן, קרא לי."

הענק נעלם וסגר את החומה אחריו. הנרי הביט סביב וראה שהוא מוקף בכרמים שנמשכו כמה שרק יכול היה לראות.

"טוב" אמר הנרי לעצמו "קצרתי את כל החיטה של האיש הזקן, אוכל גם לבצור את ענבי הענק. אמנם לא יהיה קל לעשות מהענבים יין, אך בוודאי קל יותר מאשר לאפות את הלחם."

הוא הוריד את מעילו, אחז במבצרה והתחיל בעבודה. שלושים יום לקח לו לבצור את הענבים. כשגמר דרך אותם, הזרים את יין לחביות וסידר אותן במרתף.

כאשר הכל היה כבר מסודר יפה הוא קרא לענק שהופיע מיד, בדק את החביות, טעם מהיין ואז פנה להנרי ואמר "אתה בחור מצוין ואני אשלם לך על עבודתך. לא יגידו שמישהו עבד חינם עבורי." הוא הוציא דרדר מכיסו, נתן אותו להנרי ואמר

"כשתחזור הביתה, הריח את הדרדר כשתרצה במשהו."

הנרי לא חשב שמתנתו של הענק היא בעלת ערך רב אך קיבל את הדרדר בחיוך ואמר תודה. ואז הענק שרק בקול רם ומיד נעלמה החומה כולה והענק יחד אתה. הנרי יכול היה להמשיך בדרכו.

רק כחצי שעה נשארה להנרי כדי להגיע לפסגה, כשבדרכו נפערה תעלה רחבה ועמוקה. הדבר לא ייאש את הילד. הוא הלך לאורך התעלה וכאשר חזר למקום שממנו יצא התיישב וחשב.

"מה אעשה עכשיו? רק הצלחתי להתגבר על מכשול אחד, כשאחר מופיע בדרכי. איך אעבור את התעלה?"

עיניו נתמלאו בדמעות. ופתאום שמע נהמה איומה. מאחוריו עמד זאב ענקי, בעל עיניים יוקדות. "מה אתה מחפש בממלכה שלי?" שאל הזאב בקול מאיים.

"אדוני הזאב, אני מחפש צמח החיים כדי להציל את חייה של אמי. אם תעזור לי לעבור את התעלה

אעשה הכל מה שרק תצווה עלי."

"טוב, בחורי. אתן לך לעבור אם תצוד את כל החיות והעופות שביערות שלי, תישחט ותצלה אותן עבורי. ליד העץ הקרוב תמצא את כל הכלים הדרושים לכך. כשתגמור, קרא לי." והזאב נעלם.

הנרי אזר אומץ. הוא מצא קשת וחצים והתחיל לירות בחגלות, פסיונים, חרטומנים וחיות בר מסוגים שונים שהיו שם בשפע. אך מאחר שלא היה מאומן מספיק, לא הצליח להרוג כלום. שמונה ימים הוא ירה על ימין ועל שמאל עד שפתאום הופיע לידו העורב, אותו הוא הציל בראשית דרכו.

"הצלת אותי מסכנת מוות" אמר העורב "ועכשיו אוכל לגמול לך על כך. אם לא תצליח למלא את דרישתו של הזאב, הוא יהפוך אתך למפלצת איומה. אבל בוא אחריי. אני אצוד ואתה רק תאסוף את הציד וצלה אותו."

והעורב עלה במעוף מעל העצים ועם מקורו החד והטרפים שלו הרג את כל מה שרק הסתובב חי

ביער. במשך מאה וחמישים יום הוא צד מיליון שמונה מאות שישים אלף שבע מאות עשרים ושיש חיות, ציפורים, סנאים, חגלות ושועלים והנרי רק הלך אחריו, פשט עור מהחיות, מרט את הנוצות של הציפורים ואפה או צלה אותם. כשגמר את הכל סידר אותם על הארץ בסדר מופתי והעורב אמר לו "שלום הנרי. עוד מכשלה אחת לפניך ואני לא אוכל לעזור לך. אבל אל ייאוש. פיות טובות שומרות עליך."

הנרי אפילו לא הספיק להודות לעורב כשזה נעלם. ואז הוא קרא לזאב ואמר לו "אדוני זאב, הנה כל הציד שהיה ביערך. הכנתי אותו כפי שדרשת. האם תיתן לי עכשיו לעבור את התעלה?"

הזאב בדק את הכל, טעם מהצלי והתבשיל, ליקק את שפתיו ואמר "אתה בחור לעניין. לא עבדת לשווא ואני אפצה אתך על עבודתך." והוא נתן להנרי מקל עץ, אותו חתך ביער באומרו "כשתשיג את צמח החיים ותרצה לעבור למקום כלשהו בעולם, עלה על המקל הזה והוא יהפוך לך לסוס." הנרי לא האמין לזאב ורצה לזרוק את המקל

הצידה, אך לא רצה להראות את עצמו גס-רוח ולכן הודה יפה לזאב.

"עלה על גבי, הנרי" אמר הזאב. הנרי עלה על גבו והזאב בקפיצה גדולה העביר אתו לצד שני של התעלה.

הנרי ירד והודה לזאב, ואז המשיך במרץ בדרכו.

והנה אחרי כל התלאות האלה ראה הנרי בסוף את גדר הגן שבו גדל צמח החיים, ולבו מתמלא שמחה. הוא הלך קדימה ונעץ עיניו בגדר, ופתאום נפל לבור. הוא נרתע מיד ויצא ואז ראה שלפניו תעלה מלאה מים, גדולה וארוכה כל כך שאת סופה לא יכול היה לראות.

"זה כנראה המכשול האחרון עליו דיבר העורב"

אמר הנרי לעצמו "אך אחרי שעברתי את כל הקשיים האחרים בעזרת הפייה הטובה חננית, היא תעזור לי בוודאי גם כאן. זו הרי היא, ששלחה לי את התרנגול, העורב, האיש הזקן, הענק והזאב. אחכה בסבלנות עד שהיא תחליט לסייע לי גם הפעם.

והנרי התחיל ללכת לאורך התעלה אך אחרי יומיים של הליכה מצא את עצמו במקום שממנו יצא. הוא לא התייאש אלא התיישב מעל התעלה ואמר "לא אזוז מכאן עד שרוח ההר לא תיתן לי לעבור את התעלה."

באותו רגע חתול ענק הופיע לפניו והתחיל לילל עד שהנרי כמעט ונחרש. החתול קרא "מה מעשיך כאן? האם תרצה לטעום משריטת הציפורניים שלי?"

"אני לא מפקפק בכוחך, אדון חתול, אך לא תפגע הרי בי אם תדע שבאתי לקחת מצמח החיים עבור אמי החולה אנוש. אם תרשה לי לעבור את התעלה, אעשה הכל שתצווה לי."

"תעשה כך?" אמר החתול "אז שמע. דוג את כל הדגים שבתעלה הזו, תבשל או תמליח אותם. אם תעשה כך, אעביר אתך לצד שני של התעלה, על דיברתי!"

הנרי הביט וראה בצד חכות, ווים, פיתיונות וגם רשתות דייג. הוא לקח רשת אחת וקיווה שבה יצליח לדוג יותר דגים מאשר בחכה.

הוא הטיל את הרשת למים ומשך אותה בזהירות.
אך לצערו מצא שהיא ריקה!
הוא עשה זאת בפעם נוספת, ועוד פעם, אך עדיין
לא הצליח לדוג אפילו דג אחד.
הנרי היה סבלני. במשך עשרה ימים ניסה לדוג
שוב ושוב, אך לא תפס כלום. אחר כך עזב את
הרשת וניסה לדוג בחכה. הפעם ניסה במשך
חמישה-עשר יום ושוב לא הצליח לדוג אף דג. הוא
חשב כבר שהפייה הטובה חננית שכחה אותו
והתיישב חסר אונים על שפת התעלה, כשפתאום
המים התחילו לבעבע והוא ראה ראשה של
צפרדע.
"הנרי" אמרה הצפרדע, באתי לגמול לך על הצלת
חיי. אם לא תצליח במשימתך, החתול יטרוף אתך.
אינך יכול לדוג דגים כי המים עמוקים מאוד והם
בורחים לתחתית התעלה. אבל תן לי לעזור. הכן
מדורה לבישול ומכלים להמלחה. אני אביא לך את
הדגים." והצפרדע צללה במים. הנרי ראה בעבוע
חזק בתוך התעלה, כאילו דברים חמורים התרחשו
בפנים. אך כעבור רגע הצפרדע הופיעה שוב.

היא קפצה לחוף והניחה לרגליו אלתית גדולה
שתפסה. הנרי עוד לא הספיק להרים את האלתית
כשהצפרדע חזרה אליו עם קרפיון גדול. במשך
שישים יום הצפרדע דגה דגים, והנרי בישל את
הדגים הגדולים ואת הקטנים זרק למכלי מלח.
בסוף חודשיים הצפרדע יצאה אל הנרי ואמרה "אין
יותר דגים בתעלה. תוכל לקרוא עכשיו לחתול
ההר."
הנרי הודה לצפרדע מקרב לב והיא הוציאה לו רגל
רטובה לאות ידידות. הוא לחץ את רגלה בחוזקה
והצפרדע נעלמה. במשך שבועיים סידר הנרי את
הדגים שבישל ואת מכלי הדגים המלוחים ואז קרא
לחתול שהופיע מיד.
"אדון חתול" אמר הנרי "הנה כל הדגים שלך
מבושלים או מומלחים. האם תעמוד בדיבורך
ותעביר אותי מעל התעלה?"
החתול בדק את הדגים ואת המכלים, טעם קצת
מהם, ליטף את שפתיו ובסוף אמר "אתה בחור
אמיץ ומוצלח. לא עבדת לשווא. אפצה אתך יפה"
והוא הוריד צפורן אחת מכפו, נתן להנרי ואמר "אם

תהיה חולה או תרגיש שנחלשת מזקנה, תיגע בצפורן זו במצחך. מחלה ועייפות ייעלמו והצפורן הזו תשרת גם את כל אלה שאתה אוהב ושאוהבים אתך."

הנרי הודה לחתול, לקח את הציפורן, ומאחר שהיה כבר עייף מאוד ניסה את כוחה. ואמנם, ברגע שנגע בצפורן במצחו הרגיש שהוא שוב רענן ומלא כוח כאילו רק קם הבוקר ממיטתו.

החתול ראה זאת בחיוך קל ואמר "עכשיו שב על זנבי". הנרי עשה כך וזנבו של החתול התחיל להתארך, עד שהגיע עד לעבר התעלה.

הנרי נפרד מהחתול ורץ מהר אל הגן של צמח החיים שנמצא כבר קרוב מאוד. הוא פחד עדיין שמכשול כלשהו יפריע לו, אך הוא הגיע לגדר הגן ללא קושי. הגן לא היה גדול והוא מצא את שער כניסתו בקלות. אבל בגן גדלו צמחים רבים שהנרי לא הכיר כלל, והוא לא יכול היה לדעת איזה מהם הוא צמח החיים.

למזלו נזכר את דבריה של הפייה חננית, שבגן עליו

לקרוא לדוקטור המטפל בצמחי הגן. לכן הוא קרא לו בקול חזק. תוך רגע נשמע רעש בין הצמחים שסביבו וביניהם הוא ראה אישון קטנטן. היה לו ספר תחת זרועו, משקפיים על אפו הארוך והוא לבש גלימת דוקטור שחורה.

"מה תחפש כאן, ילדי?" שאל הדוקטור "ואיך הצלחת להגיע עד כאן?"

"דוקטור, שלחה אותי הפייה חננית ובאתי לבקש את הצמח שירפא את אמי החולה בנוש." "כל אלה שבאים מהפייה חננית" אמר הדוקטור, כשהוא מרים את כובעו "רצויים כאן מאוד. בוא ילדי, אתן לך את הצמח שאתה מחפש."

הדוקטור הקטן נעלם בין הצמחים הגבוהים כך שלהנרי היה קשה תחילה לעקוב אחריו. אך הם הגיעו בסוף לשיח בודד, שם הדוקטור הוציא אולר מכיסו, חתך כמה ענפים ונתן אותם להנרי. הוא אמר "קח את הצמח ותשתמש בו כפי שאמרה הפייה חננית, אך אל תוציא אותו מידיך. אם תניח אותו במקרה כלשהו, הצמח יברח ולא תוכל להשיג אותו חזרה."

יקירי! איך זה? איך יכולת להשתנות כך תוך כמה ימים?"

הנרי נעשה גבוה בהרבה. שנתיים, שבעה חדשים ושישה ימים עברו מאז שעזב את ביתו. הוא היה עכשיו כמעט בן עשר. אבל לפני שהספיק לענות נפתח החלון ונכנסה פנימה הפייה חננית. היא חיבקה את הנרי ואחר כך ניגשה למיטת אמו וסיפרה לה על הכל שהנרי עשה. היא סיפרה על הקשיים ועל הסכנות אותן עבר, על האומץ, סבלנות וטוב הלב שהראה. הנרי הסמיק כששמע את התשבחות של הפייה. אמו חיבקה אותו ונישקה חזק וכשהרגעים המרגשים עברו אמרה הפייה "עכשיו הנרי נצל את המתנה שנתנו לך האיש הזקן הקטן והענק של ההר."

הנרי הוציא את קופסת העץ ופתח אותה. מיד יצא משם קהל של פועלים קטנים, שמילא את החדר. הם יצאו מהבית והתחילו לעבוד במהירות כזו שתוך רבע שעה בנו וציידו בית נהדר באמצע גן יפה, עם חורשת עצים בצד אחד ומרעה בצד שני. "כל זה שלך, הנרי, ילד אמיץ" אמרה הפייה

הנרי רצה להודות לדוקטור, אך זה נעלם מיד בין צמחי המרפא שלו והוא לא ראה אותו יותר. "מה אעשה עכשיו כדי לחזור מהר הביתה?" חשב הנרי "אם אפגוש שוב את כל המכשולים שעברתי בדרך לכאן, יתכן ואאבד את הצמח היקר שאמור להציל את חיי אמי." אך אז נזכר במקל אותו נתן לו הזאב.

"נראה" אמר לעצמו "האם יש למקל זה כוח להחזיר אותי הביתה."

הוא עלה על המקל וביקש להיות בבית. באותו רגע המקל הרים אותו באוויר וכמעט מיד מצא את עצמו הנרי בבית, ליד מיטתה של אמו.

הנרי קפץ וחיבק את אמו בחוזקה, אך היא לא הגיבה כלל. ואז הוא שם את צמח החיים לשפתיה. באותו רגע היא פתחה את עיניה, לקחה אותו בזרועותיה וקראה "ילדי האהוב, הנרי! הייתי חולה מאוד, אבל אני מרגישה כבר כמעט בריאה. אני רעבה מאוד."

ואז הביטה עליו בפליאה ואמרה "אבל איך גדלת,

את כל הדרוש. המטבח היה מלא סירים וכלי אוכל,
אלא שלא היה בהם כלום. ושוב הריח הנרי את
הדרדר ומיד הופיע שולחן ערוך עם אוכל טעים. הם
התיישבו לשולחן ואכלו בתיאבון של אלה שלא
אכלו כמעט שלוש שנים.
כאשר פג הרעבון אמו של הנרי ניקתה את הכלים,
סידרה את כלי המיטה במקומם והודתה לפייה
חננית על טוב לבה.

מאז הם חיו באושר ולא חסר להם כלום. הדרדר
סיפק את כל הדרוש. הם לא חלו ולא הזדקנו כי
צפורן החתול מנעה זאת. אך הם לא השתמשו
במקל של הזאב, כי היה להם טוב מאוד בבית.
בצניעות רבה הנרי ביקש מהדרדר רק שתי פרות
ושני סוסים ואת הדברים הנחוצים ממש לחיים. הוא
אף פעם לא ביקש בגדים מיוחדים, אוכל או דברים
מיותרים כלשהם וכך הדרדר שמר תמיד על כוחו.
לא יודעים מתי מתה אמו של הנרי או הוא עצמו.
מניחים שמלכת הפיות עשתה אותם בני אלמוות,
לקחה אותם לארמונה ושם הם נמצאים עד היום.

"הדרדר של הענק יספק לך את כל הדרוש. המקל
של הזאב יביא אתך לכל מקום שתרצה וציפורן של
החתול תבטיח את כוחך וצעירותך ושלך ושל אמך.
עכשיו שלום! תהיה מאושר ואל תשכך שמידות
טובות ואהבת אם נושאות איתן גמול תמיד."
הנרי נפל לרגליה של הפייה הטובה והיא נתנה לו
יד לנשקה, חייכה אליו ונעלמה.
אמו רצתה מאוד לקום ממיטתה ולראות את הבית
החדש, הגן, החורשה והמרעה, אך לא היה לה מה
ללבוש. בזמן מחלתה הנרי נאלץ למכור את כל
רכושם כדי לרכוש אוכל.
"ילדי האהוב, מה נעשה. אין לי מה ללבוש או
לנעול."
"תכף תקבלי הכל, אמא יקרה" קרא הנרי.
הוא הוציא את הדרדר מכיסו, הריח אותו ותוך כך
ביקש בגדים ונעליים לאמו ולעצמו וגם כלי מיטה.
באותו הרגע הארונות התמלאו בכלי מיטה, אמו
הולבשה בשמלת משי נהדרת וגם הנרי ראה על
עצמו בגדים ונעליים, הכל חדש וטוב.
אמא קפצה מהמיטה ורצה דרך הבית. היא מצא